SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 15. februarja 2007 *

V zadevi C-239/05,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, ki ga je vložilo hof van beroep te Brussel (Belgija) z odločbo z dne 30. maja 2005, ki je prispela na Sodišče 3. junija 2005, v postopku

BVBA Management, Training en Consultancy

proti

Benelux-Merkenbureau,

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi C. W. A. Timmermans, predsednik senata, R. Schintgen, P. Kūris (poročevalec), G. Arestis in L. Bay Larsen, sodniki,

* Jezik postopka: nizozemščina.

generalna pravobranilka: E. Sharpston,
sodni tajnik: R. Grass,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za Benelux-Merkenbureau L. de Gryse in B. Dauwe, avocaden,

– za nemško vlado M. Lumma, zastopnik,

– za Komisijo Evropskih skupnosti N. Rasmussen in H. van Vliet, zastopnika,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 6. julija 2006

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago Prve direktive Sveta 89/104/EGS z dne 21. decembra 1988 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (UL 1989, L 40, str. 1, v nadaljevanju: Direktiva).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo BVBA Management, Training en Consultancy (v nadaljevanju: MT & C) in Benelux-Merkenbureau (urad Beneluksa za znamke, v nadaljevanju: UBZ), ker je UBZ zavrnil registracijo znamke za različne proizvode in storitve besedne znamke „The Kitchen Company“, ki jo je zahtevala družba MT & C.

Pravni okvir

Skupnostna ureditev

3 V skladu s prvo uvodno izjavo Direktive je njen cilj približati zakone o blagovnih znamkah v državah članicah, da bi se odpravile neskladnosti, ki lahko ovirajo prosti pretok blaga in storitev ter izkrivljajo konkurenco na skupnem trgu.

4 Vendar kot izhaja iz tretje uvodne izjave Direktive, ta ne določa popolnega približevanja zakonov o blagovnih znamkah v državah članicah in se omejuje na približevanje nacionalnih določb, ki najbolj neposredno vplivajo na delovanje notranjega trga.

5 V peti uvodni izjavi Direktive je poudarjeno, da lahko države članice še naprej prosto določajo postopek v zvezi z registracijo blagovnih znamk in da lahko določijo način registracije.

6 V sedmi uvodni izjavi Direktive je pojasnjeno, da doseganje ciljev, h katerim je usmerjeno približevanje zakonodaje, zahteva, da so pogoji pridobivanja in ohranjanja registrirane znamke na splošno enaki v vseh državah članicah in da je treba izčrpno navesti razloge za zavrnitev ali neveljavnost v zvezi s samo znamko, na primer neobstoj vsakršne razlikovalnosti.

7 Člen 3 Direktive z naslovom „Razlogi za zavrnitev ali neveljavnost“ določa:

„1. Kot znamka se ne smejo registrirati ali, če so registrirani, se jih lahko razglasi za neveljavne:

[…]

b) znamke, ki so brez slehernega razlikovalnega učinka;

c) znamke, ki jih sestavljajo izključno znaki ali označbe, ki lahko v gospodarskem prometu označujejo vrsto, kakovost, količino, namen, vrednost, geografski izvor ali čas proizvodnje blaga ali opravljanja storitev ali druge lastnosti blaga;

[…]

3. Registracija znamke se ne zavrne, znamka pa se ne razglasi za neveljavno v skladu z odstavkom 1(b), (c) ali (d), če je pred datumom prijave za registracijo in z njeno uporabo dobila razlikovalen značaj. Vsaka država članica lahko poleg tega predvidi, da ta določba velja tudi, če je znamka dobila razlikovalni učinek po datumu vložitve prijave za registracijo ali po datumu registracije.

[…]“

8 Člen 13 Direktive z naslovom „Razlogi za zavrnitev ali razveljavitev ali neveljavnost v zvezi z nekaterim blagom ali storitvami“ določa:

„Če razlogi za zavrnitev ali razveljavitev ali neveljavnost znamke obstajajo le za nekatero blago ali storitve, za katere je bila ta znamka zahtevana ali registrirana, zavrnitev registracije ali razveljavitev ali neveljavnost obsega le tisto blago in storitve.“

Nacionalna ureditev

9 Enotni zakon Beneluksa o blagovnih znamkah je bil z učinkom od 1. januarja 1996 spremenjen s protokolom z dne 2. decembra 1992 o spremembi navedenega zakona (*Moniteur belge* z dne 12. marca 1996, str. 5317, v nadaljevanju: LBM), zaradi prenosa Direktive v pravni red treh držav članic Beneluksa.

10 Člen 1 LBM določa:

„Kot posamične znamke se upoštevajo imena, slike, odtisi, pečati, črke, števila, oblike blaga ali njegove embalaže in vsi drugi znaki, s katerimi se razlikujejo proizvodi nekega podjetja.

[…]“

11 Člen 6a LBM določa:

„1. Urad Beneluksa za znamke zavrne registracijo vloge, če meni, da:

a) vloženi znak ne sestavlja znamke v smislu člena 1, zlasti ker je brez slehernega razlikovalnega učinka, kot je določeno v členu 6d(B)(2) Pariške konvencije;

[…]

2. Zavrnitev registracije se mora nanašati na znak, ki sestavlja znamko v celoti. Omeji se lahko na enega ali na več proizvodov od teh, ki jim je znamka namenjena.

3. Urad Beneluksa prijavitelja nemudoma in pisno obvesti, da namerava zavrniti registracijo v celoti ali v delu, navede razloge in mu omogoči, da na to odgovori v roku, ki je določen s pravilnikom.

4. Če ugovori urada Beneluksa zoper registracijo niso bili vloženi v za to določenem roku, se registracija prijave v celoti ali v delu zavrne. Urad Beneluksa prijavitelja nemudoma in pisno obvesti o razlogih za zavrnitev in navede, da je zoper to odločbo mogoče vložiti pravno sredstvo iz člena 6b.

[…]“

12 Člen 6b LBM določa:

„Prijavitelj lahko v dveh mesecih po objavi iz člena 6a[(4)] pri pritožbenem sodišču v Bruslju, pri pritožbenem sodišču v Haagu ali pri pritožbenem sodišču v Luxembourgu vloži tožbo za pridobitev naloga za registracijo vloge. […]“

13 Nazadnje, UBZ v postopku registracije znamk za proizvode ali storitve sledi klasifikaciji proizvodov in storitev, uvedeni z Nicejskim aranžmajem o mednarodni klasifikaciji proizvodov in storitev za klasifikacijo znamk z dne 15. junija 1957, kakor je bil revidiran in spremenjen (v nadaljevanju: Nicejski aranžma), katerega stranke so tri države Beneluksa.

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

14 Družba MT & C, prijaviteljica v postopku v glavni stvari, je 7. aprila 2000 pri UBZ vložila zahtevo za registracijo besednega znaka „The Kitchen Company“ kot znamke za nekatere proizvode iz razredov 11, 20 in 21 ter za storitve iz razredov 37 in 42 Nicejskega aranžmaja.

15 Proizvodi in storitve, za katere se je zahtevalo varstvo znamke, so bili navedeni za vsakega od razredov. Pri razredu 21 se je zahteva nanašala na kuhinjske pripomočke, jedilni pribor in kuhinjsko posodo iz stekla, porcelana, nežlahtnih kovin, sintetičnih materialov in nepravega porcelana.

16 UBZ je 24. aprila 2001 začasno in 25. februarja 2002 dokončno sporočil svojo zavrnitev registracije besedne znamke „The Kitchen Company“, ker naj bi bila brez slehernega razlikovalnega učinka v smislu člena 6a(1)(a) LBM.

17 Iz predložitvene odločbe je razvidno, da UBZ ni sestavil ločenega sklepa za vsakega od proizvodov in storitev, za katere se je zahtevalo varstvo, ampak je odločil, da je prijavljeni znak brez slehernega razlikovalnega učinka za celoto, za katero se je zahtevalo varstvo.

18 Družba MT & C je pri hof van beroep te Brussel (pritožbeno sodišče v Bruslju) vložila tožbo, s katero je sodišču predlagala, naj izpodbijano odločbo razveljavi in UBZ naloži, da registrira znamko, primarno, za vse prijavljene razrede in, podredno, za razrede, za katere je predložitveno sodišče presodilo, da ima prijavljena znamka razlikovalni učinek.

19 Hof van beroep te Brussel je potrdilo odločbo UBZ, v skladu s katero je besedna znamka „The Kitchen Company“ brez slehernega razločevalnega učinka za celoto proizvodov in storitev iz zahteve za registracijo, razen za nekatere proizvode iz razreda 21.

20 V zvezi s tem hof van beroep te Brussel navaja, da obstaja opisnost znamke – med proizvodi, ki spadajo v ta razred – zgolj za kuhinjske pripomočke glede na njihovo vrsto in njihov namen. Predložitveno sodišče glede vseh preostalih proizvodov meni, da kombinacija besed „The Kitchen Company“ s spontanim jezikovnim povezovanjem pri zaznavanju povprečnega potrošnika ne prikliče namena proizvodov. Zato v nasprotju z mnenjem UBZ to sodišče meni, da ima znamka – ker ni opisna in ker UBZ pri tem sodišču ni navedel in razpravljal o nobenem drugem razlogu za zavrnitev registracije – razlikovalni učinek za te proizvode.

21 Vendar pa UBZ, sklicujoč na sodbo sodišča Beneluksa z dne 15. decembra 2003 v zadevi UBZ proti Vlaamse Toeristenbond (A 2002/2), pred predložitvenim sodiščem navaja, da to ne more preučiti podredne zahteve družbe MT & C, saj ta ni zahtevala registracije, ki bi bila omejena na določene proizvode, niti v začetni zahtevi niti v njeni pritožbi pri UBZ, in da navedeno sodišče ne more biti seznanjeno z zahtevami, ki presegajo okvir odločbe UBZ ali ki mu niso bile predložene.

22 Hof van beroep te Brussel zlasti meni, da iz sodbe Sodišča z dne 12. februarja 2004 v zadevi Koninklijke KPN Nederland (C-363/99, Recueil, str. I-1619) izhaja, da mora pristojni organ preučiti zahtevo za registracijo za vsakega od proizvodov in storitev, za katere se zahteva varstvo, in da lahko ta organ glede zadevnih proizvodov ali storitev izpelje različne sklepe. Predložitveno sodišče meni, da bi bilo v takem primeru treba iz tega logično izpeljati, da mora omenjeni organ te sklepe navesti v začasni odločbi o zavrnitvi in v nekaterih primerih v končni odločbi.

23 Predložitveno sodišče navaja tudi, da ni izključeno, da se pomembna dejstva in okoliščine spremenijo od takrat, ko je pristojni organ sprejel odločitev, do tedaj, ko sodišče odloča o tožbi zoper to odločbo.

24 Hof van Beroep te Brussel zato meni, da bi lahko v zakonskem okviru, kot je ta, ki je določen s členoma 6a in 6b LBM, praksa – da pristojni organ kakor v postopku v glavni stvari odloči, da je prijavljeni znak brez slehernega razlikovalnega učinka za celoto, za katero se zahteva varstvo, ne da bi sestavil ločen sklep za vsakega od proizvodov in storitev – sodišču, ki odloča o tožbi zoper tako odločbo, preprečila, da upošteva vsa pomembna dejstva in okoliščine. Kadar namreč ni podan razlog za zavrnitev za enega od proizvodov, ki so bili navedeni v zahtevi za registracijo, kar pa ne velja tudi za preostale proizvode, to lahko pomeni pomembno dejstvo pri presoji te zahteve. Vendar če ni končnega sklepa za vsak proizvod ali storitev posebej, navedeno sodišče ne more v celoti opraviti svojega nadzora, kadar nacionalna ureditev določa, da lahko to odloča le v mejah odločanja pristojnega organa in odločbe tega organa.

25 V teh okoliščinah je hof van beroep te Brussel prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali mora urad za znamke pri pregledu vseh pomembnih dejstev in okoliščin, ki bi lahko prišle v poštev kot absolutni razlog za zavrnitev, v svoji začasni in končni odločbi o prijavi navesti sklep, ki ga izpelje ločeno za vsakega od proizvodov in storitev, za katere je vložena zahteva za varstvo znamke?

2. Ali so lahko pomembna dejstva in okoliščine, ki jih mora sodišče upoštevati v primeru tožbe proti odločbi urada za znamke, različna zaradi časa, ki je potekel med dvema […] odločbama, ali pa je to sodišče dolžno upoštevati samo dejstva in okoliščine, ki so bile podane v trenutku odločanja urada za znamke?

3. Ali je razlaga, ki jo je […] podalo Sodišče [v zgoraj navedeni sodbi Koninklijke KPN Nederland], ovira za to, da bi se pravila o [navedeni] sodni pristojnosti razlagala tako, da temu sodišču preprečujejo, da bi upoštevalo spremenjena dejstva in okoliščine ali da se izreče o razlikovalnem učinku znamke za vsakega od proizvodov in storitev [posebej]?“

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

26 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba Direktivo razlagati tako, da je pristojni organ, če zavrne registracijo znamke, v svoji odločbi dolžan navesti sklep, v katerem odloči posebej za vsakega od navedenih proizvodov in storitev, navedenih v zahtevi za registracijo, ne glede na to, kako je bila zahteva oblikovana.

Stališča, predložena Sodišču

27 Po mnenju UBZ to, da je treba obstoj razloga za zavrnitev preučiti glede na proizvode ali storitve, za katere se je zahtevala registracija znamke, ne nalaga vedno, da se za vsak proizvod ali storitev, ki je bila navedena v zahtevi, navede razlog, iz katerega se registracija zavrne ali se ne.

28 Nemška vlada pa meni, da mora pristojni organ v odločbi navesti sklep, v katerem odloči ločeno za vsakega od proizvodov in storitev, za katere se zahteva registracija znamke. Navedeni organ bi se vseeno lahko izognil navedbi takega sklepa za vsakega od navedenih proizvodov in storitev posebej, če je nekatere od njih mogoče razdeliti v skupine, pri katerih je sposobnost znaka, da je varovan, treba presojati enako.

29 Po mnenju Komisije Evropskih skupnosti mora pristojni organ odločbo, s katero zavrne registracijo znamke za proizvode in storitve, za katere se zahteva registracija, obrazložiti. Vendar se lahko omeji na splošno obrazložitev, če meni, da ta velja za vse zadevne proizvode in storitve.

Presoja Sodišča

30 Najprej je treba spomniti, da mora biti preučitev razlogov za zavrnitev, določenih zlasti v členu 3 Direktive, ki se opravi pri zahtevi za registracijo, poglobljena in popolna, zato da bi se izognilo neupravičeni registraciji znamk (zgoraj navedena sodba Koninklijke KPN Nederland, točka 123 in navedena sodna praksa).

31 Poleg tega je Sodišče že odločilo, da ker se registracija znamke vedno zahteva za proizvode in storitve, ki so navedeni v zahtevi za registracijo, je treba vprašanje, ali znamka kaže enega od razlogov za zavrnitev registracije, ki so določeni v členu 3 Direktive, preučiti konkretno glede na te proizvode ali storitve (zgoraj navedena sodba Koninklijke KPN Nederland, točka 33).

32 Sodišče je tudi odločilo, da če se zahteva registracija znamke za različne proizvode in storitve, mora pristojni organ glede teh proizvodov ali storitev preveriti, ali znamka ne kaže nobenega od razlogov za zavrnitev registracije, ki so določeni v členu 3(1) Direktive, in lahko za obravnavane proizvode ali storitve izpelje različne sklepe (zgoraj navedena sodba Koninklijke KPN Nederland, točka 73).

33 Poleg tega člen 13 Direktive določa, da če razlogi za zavrnitev ali razveljavitev ali neveljavnost znamke obstajajo le za del blaga ali storitev, za katere je bila ta znamka zahtevana ali registrirana, zavrnitev registracije obsega le tisto blago in storitve.

34 Iz tega izhaja, prvič, da se mora preučitev razlogov za zavrnitev, določenih v členu 3 Direktive, nanašati na vsakega od proizvodov ali storitev, za katere se zahteva registracija znamke, in drugič, da mora biti odločitev, s katero pristojni organ zavrne registracijo znamke, načeloma obrazložena za vsakega od navedenih proizvodov ali navedenih storitev.

35 Ta sklep ni omajan, če se zahteva, o kateri odloča pristojni organ za celoto proizvodov in storitev, ne nanaša podredno na registracijo znamke za posamezne razrede proizvodov ali storitev ali za proizvode ali storitve, ki se obravnavajo posebej.

36 Obveznost pristojnega organa, da obrazloži zavrnitev registracije znamke glede na vsakega od proizvodov ali storitev, za katere se zahteva registracija, izhaja tudi iz bistvene zahteve, da je mogoče vse odločbe nacionalnega organa, s katerimi se zavrne uživanje pravice, ki je priznana s pravom Skupnosti, podrediti sodnemu nadzoru, ki je namenjen zagotovitvi učinkovitega varstva te pravice in ki se mora zato nanašati na zakonitost razlogov (glej v tem smislu sodbo z dne 15. oktobra 1987 v zadevi Heylens in drugi, 222/86, Recueil, str. 4097, točki 14 in 15).

37 Toda kadar se za zavrnitev za vrsto ali skupino proizvodov ali storitev navaja enak razlog, se lahko pristojni organ omeji na splošno obrazložitev za vse zadevne proizvode ali storitve.

38 Glede na vse navedene preudarke je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba Direktivo razlagati tako, da mora pristojni organ, kadar odloča o registraciji znamke, v svoji odločbi navesti sklep, v katerem odloči za vsakega od proizvodov in storitev, ki so navedeni v zahtevi za registracijo, ne glede na to, kako je bila ta zahteva oblikovana. Toda kadar se za vrsto ali skupino proizvodov ali storitev navaja enak razlog za zavrnitev, se lahko pristojni organ omeji zgolj na splošno obrazložitev za vse zadevne proizvode ali storitve.

Drugi del tretjega vprašanja

39 Predložitveno sodišče z drugim delom tretjega vprašanja, ki ga je treba preučiti v nadaljevanju, v bistvu sprašuje, ali je treba Direktivo razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, ki sodišču, ki odloča o tožbi zoper odločbo pristojnega organa,

preprečuje, da bi se izreklo o razlikovalnem učinku znamke za vsakega od obravnavanih proizvodov in storitev posebej.

Stališča, predložena Sodišču

40 UBZ navaja, da se to vprašanje, ki obravnavava pristojnost sodišča, da se izreče o razlikovalnem učinku znamke „za vsakega od proizvodov in storitev [posebej]“, ne razlikuje od prvega vprašanja in je zato nanj treba odgovoriti enako. Poleg tega naj bi bil pri tretjem vprašanju, v katerem je navedeno mogoče nasprotje med zgoraj navedeno sodbo Koninklijke KPN Nederland in razlago „nacionalnih pravil, ki urejajo pristojnost sodišča [v primeru tožbe zoper odločbo pristojnega nacionalnega organa]“, drugi del tega vprašanja dejansko zgrešen. Iz navedene sodbe naj bi namreč izhajalo, da so omejitve pristojnosti nacionalnih sodišč postavljene s pravili notranjega prava.

41 Nemška vlada v nasprotju s tem meni, da je izključena omejitev sodnega nadzora z nacionalnimi pravili v zvezi s preučitvijo razlikovalnega učinka znamke, ki se opravi posebej za vsak proizvod ali storitev. Direktiva naj bi v skladu z njeno razlago v zgoraj navedeni sodbi Koninklijke KPN Nederland pristojnim organom dajala obvezna navodila o tem pri njihovih odločbah. Po mnenju te vlade se sodišča, ki so v skladu z notranjim pravnim redom pristojna zgolj, da preverijo pravilnost teh odločb, morejo in morajo izreči tudi glede proizvodov in storitev, kar pomeni za vsak razred posebej. Navedena vlada pa vseeno dodaja, da se pristojni organ lahko reši posebne navedbe za vsakega od proizvodov ali storitev, če je mogoče izdati strjen sklep za vse proizvode in storitve, pri katerih je sposobnost znaka, da ga je mogoče varovati, treba presojati enako.

42 Po mnenju Komisije Direktiva ne nasprotuje temu, da se nacionalna pravila o pristojnosti sodišča, ki odloča o tožbi zoper odločbo pristojnega organa, razlagajo tako, da kadar prijavitelj znamke ni oblikoval podredne zahteve za registracijo za proizvode in storitve, za katere ta organ ni navedel nobenega razloga za zavrnitev, temu sodišču preprečujejo, da bi navedenemu organu naložilo, naj registrira znamko za del proizvodov ali storitev. Po mnenju Komisije je LBM izpolnil zlasti člen 3 in 13 Direktive, ki državam članicam še naprej daje na voljo, da prosto izdelujejo notranje postopke na področju blagovnih znamk.

Presoja Sodišča

43 Najprej je treba navesti, da namen Direktive, kot izhaja iz njene tretje uvodne izjave, ni popolno približanje zakonov o blagovnih znamkah v državah članicah, ampak je omejena zgolj na približanje nacionalnih določb, ki najbolj neposredno vplivajo na delovanje notranjega trga.

44 Poleg tega Direktiva v peti uvodni izjavi državam članicam daje na voljo, da lahko še naprej prosto določajo postopek, med drugim v zvezi z registracijo znamk, zlasti glede določitve načina registracije.

45 Kadar ni predpisov Skupnosti o določenem posebnem vidiku področja, ki spada k pravu Skupnosti, mora v skladu z ustaljeno sodno prakso pravni red vsake države članice določiti pristojna sodišča in podrobneje urediti postopkovna pravila pravnih sredstev, katerih namen je varstvo pravic, ki za upravičene subjekte izhajajo iz prava Skupnosti, pri čemer ta pravila ne smejo biti manj ugodna od tistih, ki veljajo

za podobna nacionalna pravna sredstva (načelo enakovrednosti), in v praksi ne povzročajo nemogočega ali znatno oteženega uveljavljanja pravic, ki jih podeljuje pravni red Skupnosti (načelo učinkovitosti) (glej v tem smislu sodbo z dne 6. decembra 2001 v zadevi Clean Car Autoservice, C-472/99, Recueil, str. I-9687, točka 28 in navedena sodna praksa).

46 V zvezi z nacionalno ureditvijo, kot je ta, ki se obravnava v postopku v glavni stvari, ki preprečuje sodišču, ki odloča o tožbi zoper odločbo pristojnega organa, da se izreče o razlikovalnem učinku znamke ločeno za vsakega od proizvodov in storitev, navedenih v zahtevi za registracijo te znamke, take omejitve sodnih pristojnosti, kadar se niti ta zahteva niti odločba navedenega organa ne nanašata na vrste proizvodov ali storitev ali na proizvode ali storitve, ki se obravnavajo ločeno, ni mogoče obravnavati, kot da je v nasprotju z načelom učinkovitosti, zlasti če bi zainteresirani zaradi sodbe, ki je bila zanj v celoti ali delno neugodna, lahko vložil novo zahtevo za registracijo znamke. Vendar pa to, ali sta spoštovani načeli enakovrednosti in učinkovitosti, preveri predložitveno sodišče.

47 Iz sodne prakse Sodišča izhaja tudi, da mora sodišče, ki odloča o tožbi zoper odločbo o zahtevi za registracijo znamke, prav tako upoštevati vsa pomembna dejstva in okoliščine v mejah izvajanja svojih pooblastil, kot jih določa veljavna nacionalna ureditev (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Koninklijke KPN Nederland, točka 36).

48 Glede na zgoraj navedeno je treba na drugi del tretjega vprašanja odgovoriti, da je treba Direktivo razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni ureditvi, ki sodišču, ki odloča o tožbi zoper odločbo pristojnega organa, preprečuje, da bi se izreklo o razlikovalnem

učinku znamke za vsakega od proizvodov in storitev iz zahteve za registracijo posebej, če se niti ta odločba niti ta zahteva ne nanašata na vrste proizvodov ali storitev ali na proizvode ali storitve, ki se upoštevajo posebej.

Drugo vprašanje in prvi del tretjega vprašanja

49 Z drugim vprašanjem in prvim delom tretjega vprašanja, ki ju je treba preučiti skupaj, predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba Direktivo razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, ki preprečuje sodišču, ki odloča o tožbi zoper odločbo pristojnega organa, da bi upoštevalo dejstva in okoliščine, ki so nastali po dnevu sprejetja te odločbe.

Dopustnost

50 UBZ je v stališčih primarno navedel ugovor nedopustnosti glede teh vprašanj.

51 Ti naj bi bili utemeljeni na zamisli, da so „pomembna dejstva in okoliščine“, ki jih je treba upoštevati, različna zaradi časa, ki je potekel med odločbo, ki jo je sprejel UBZ, in odločbo sodišča, ki odloča o tožbi zoper to odločbo. Vendar pa iz predložitvene odločbe nikakor ni razvidno, da se je taka sprememba dejansko zgodila. Zato naj bi bili ti vprašanji zgolj teoretični ali hipotetični in zato nedopustni.

52 V zvezi s tem je treba opozoriti, da lahko v skladu z ustaljeno sodno prakso v okviru sodelovanja med Sodiščem in nacionalnimi sodišči, ki je določeno v členu 234 ES, edino nacionalno sodišče, ki odloča v sporu in ki mora prevzeti odgovornost za bodočo sodno odločbo, glede na posebnosti zadeve presodi o potrebi predloga za sprejetje predhodne odločbe, da bi lahko izdalo sodbo, in o ustreznosti vprašanj, ki jih zastavi Sodišču. Toda Sodišče ne more odločati o vprašanju za predhodno odločanje, ki ga zastavi nacionalno sodišče, če je precej očitno, da razlaga prava Skupnosti, ki jo predlaga nacionalno sodišče, zlasti nima nikakršne zveze z resničnim dejanskim stanjem ali predmetom spora o glavni stvari, ali kadar je težava hipotetična (glej v tem smislu sodbo z dne 25. oktobra 2005 v zadevi Schulte, C-350/03, ZOdl., str. I-9215, točka 43 in navedena sodna praksa).

53 Pri teh vprašanjih pa ni tako. Predložitveno sodišče namreč navaja, da kadar je pozvano, naj odloči o tožbi zoper odločbo pristojnega organa, je mogoče, da v okoliščinah postopka v glavni stvari nacionalna ureditev preprečuje upoštevanje vseh pomembnih dejstev in okoliščin. Meni, da bi bilo pri preučitvi zahteve za registracijo lahko tako pomembno dejstvo neobstoj razloga za zavrnitev za nekatere proizvode, na katere se nanaša ta zahteva, čeprav tak razlog za preostale obstaja.

54 V teh okoliščinah kaže, da drugo vprašanje in prvi del tretjega vprašanja nista teoretična ali hipotetična in da sta zato dopustna.

Stališča, predložena Sodišču

55 UBZ trdi, da člen 3 Direktive ne daje odgovora na drugo vprašanje.

56 Nemška vlada meni, opirajoč se na zgoraj navedeno sodbo Koninklijke KPN Nederland in na člen 3(3), drugi stavek, Direktive, da spada vprašanje omejenega upoštevanja dejstev in okoliščin, ki se zgodijo ali se pojavijo šele po odločbi pristojnega organa o zahtevi za registracijo znamke, v pristojnost držav članic.

57 Komisija se s tem mnenjem strinja in dodaja, da morajo pravila nacionalnega prava, ki sodišču preprečujejo, da bi razglasilo odločbo pristojnega organa za nezakonito na podlagi dejstev in okoliščin, ki so se zgodile po tej odločbi, spoštovati načeli enakovrednosti in učinkovitosti.

Presoja Sodišča

58 Sodišče je že razsodilo, da mora na eni strani pristojni organ upoštevati vsa pomembna dejstva in okoliščine pred sprejetjem končne odločbe o zahtevi za registracijo znamke in da mora na drugi strani sodišče, ki odloča o tožbi zoper tako odločbo, upoštevati tudi vsa pomembna dejstva in okoliščine v mejah izvajanja svojih pristojnosti, kot so določene z veljavno nacionalno ureditvijo (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Koninklijke KPN Nederland, točka 36).

59 V takih sporih, kot upravičeno navaja Komisija, je nacionalno sodišče pozvano, naj preveri zakonitost določene odločbe pristojnega organa. Te odločbe zato ta organ ni mogel sprejeti drugače kakor glede na dejstva in okoliščine, s katerimi je bil seznanjen ob odločanju.

60 Zato je treba zaključiti, da lahko nacionalni pravni red sodišču, ki odloča o tožbi zoper odločbo pristojnega organa, prepreči, da pri oceni zakonitosti te odločbe upošteva dejstva in okoliščine, ki so nastale po sprejetju te odločbe.

61 Glede na navedene preudarke je treba na drugo vprašanje in na prvi del tretjega vprašanja odgovoriti, da je treba Direktivo razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni ureditvi, ki sodišču, ki odloča o tožbi zoper odločbo pristojnega organa, prepečuje, da bi upoštevalo dejstva in okoliščine, ki so nastali po sprejetju te odločbe.

Stroški

62 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

Prvo direktivo Sveta 89/104/EGS z dne 21. decembra 1988 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami je treba razlagati tako:

– **da mora pristojni organ, kadar odloča o registraciji znamke, v svoji odločbi navesti sklep, v katerem odloči za vsakega od proizvodov in storitev, ki so navedeni v zahtevi za registracijo, ne glede na to, kako je bila ta zahteva oblikovana. Vendar pa se lahko pristojni organ, kadar se za vrsto ali skupino proizvodov ali storitev navaja enak razlog za zavrnitev, omeji zgolj na splošno obrazložitev za vse zadevne proizvode ali storitve;**

– **da ne nasprotuje nacionalni ureditvi, ki sodišču, ki odloča o tožbi zoper odločbo pristojnega organa, preprečuje, da bi se izreklo o razlikovalnem učinku znamke za vsakega od proizvodov in storitev iz zahteve za registracijo posebej, če se niti ta odločba niti ta zahteva ne nanašata na vrste proizvodov ali storitev ali na proizvode ali storitve, ki se upoštevajo posebej;**

– **da ne nasprotuje nacionalni ureditvi, ki sodišču, ki odloča o tožbi zoper odločbo pristojnega organa, preprečuje, da bi upoštevalo dejstva in okoliščine, ki so nastali po dnevu sprejetja te odločbe.**

Podpisi